

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ТЕРЕЩЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 33959/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 липня 2009 року

Це рішення стане остаточним відповідно до умов пункту 2 статті 44 Конвенції. Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Терещенко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Райт Маруст (Rait Maruste),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),

Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,

Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), *суддя ad hoc*,

та Стефан Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 7 липня 2009 року,

вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 33959/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянкою України пані Валентиною Павлівною Терещенко (далі — заявниця) 3 вересня 2005 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 11 червня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

4. Заявниця народилась у 1949 році та проживає у місті Жовті Води, Україна.

5. Заявниця та її чоловік працювали на державному підприємстві ВАТ «Електрон-Газ» (далі — компанія). За двома окремими рішеннями від 12 травня 1999 року Жовтоводський суд присудив заявниці та її чоловіку 3465 грн 53 коп. та 659 грн 45 коп.¹ відповідно. 10 жовтня 2003 року чоловік заявниці помер. Заявниця успадкувала суму, присуджену судом її чоловіку.

6. Листом від 3 січня 2008 року заявниця повідомила, що обидва рішення були виконані у повному обсязі у травні 2007 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Відповідне національне законодавство щодо виконання рішень суду викладене у рішенні «*Войтенко проти України*» (*Voytenko v. Ukraine*) (№ 18966/02, пп. 20–25, рішення від 29 червня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

8. Заявниця скаржилась на те, що рішення, винесені на її користь та на користь її чоловіка, не були виконані вчасно. Вона посилалась на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, де вказано наступне:

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права».

A. Щодо прийнятності

¹ Відповідно 807,54 та 153,67 євро.

9. Уряд стверджував, що заявниця не використала всі національні засоби юридичного захисту, вказані у пункті 1 статті 35 Конвенції. Зокрема, він стверджував, що вона не використала можливість бути зареєстрованою як кредитор в процесі неплатоспроможності підприємства-боржника.

10. Заявниця не погодилась з цими твердженнями.

11. Суд зазначає, що подібні зауваження вже було відхилено в багатьох рішеннях, винесених Судом (див. «Трихліб проти України» (*Trykhliv v. Ukraine*), № 58312/00, пп. 38–43, рішення від 20 вересня 2005 року, та «Отиченко та Федіщенко проти України» (*Otychenko and Fedishchenko v. Ukraine*), № 1755/05 та 25912/06, п. 27, рішення від 27 березня 2009 року). Суд вважає, що ці заперечення має бути відхилено з тих самих підстав.

12. Суд зазначає, що заява заявниці не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, Суд визнає її прийнятною.

В. Щодо суті

13. Уряд стверджував, що державна виконавча служба зробила все необхідне для виконання рішень, винесених на користь заявниці та її чоловіка, та що не було порушення статті 1 Першого протоколу. В подальшому Уряд стверджував, що ці рішення було виконано в повному обсязі.

14. Заявниця не погодилась.

15. Суд зазначає, що вже неодноразово встановлював порушення статті 1 Першого протоколу в подібних справах (див. вищевказане рішення «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), п. 55, «Лопатюк та інші проти України» (*Lopatyuk and Others v. Ukraine*), № 903/05, п. 22, рішення від 17 січня 2008 року). Суд не знаходить підстав відхилитись від своєї прецедентної практики в даній справі.

16. Тому мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

17. В своїй первинній заяві заявниця також посилалась на статтю 17 Конвенції. В своїх останніх твердженнях, які було направлено у січні 2009 року, заявниця також скаржилась за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 щодо невиконання рішень від 12 травня 1999 року, винесених на її користь та на користь її чоловіка.

18. Суд, розглянувши останні скарги заявниці, вважає, що у світлі всіх наявних матеріалів та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, він не встановив жодних ознак порушення прав та свобод, гарантованих Конвенцією чи протоколами до неї. Відповідно Суд відхиляє їх як очевидно необґрунтовані відповідно до пунктів 3 і 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

20. Заявниця вимагала 11 000 грн (приблизно 1039 євро) відшкодування матеріальної шкоди. В подальшому вона вимагала 20 000 євро відшкодування моральної шкоди.

21. Уряд оскаржив ці вимоги як безпідставні та непомірні.

22. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням та матеріальною шкодою; таким чином, він відхиляє цю вимогу. З іншого боку, вирішуючи на засадах справедливості, Суд присуджує заявниці 2600 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

23. Заявниця не надала окремої вимоги з цього приводу. Тому Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

24. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за статтею 1 Першого протоколу прийнятною, а решту заяви непринятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу.

3. *Постановляє*, що:

(a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці 2600 (дві тисячі шістсот) євро відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми. Цю суму має бути конвертовано у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 30 липня 2009 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ФІЛІПС
Секретар секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції